

Nr 16

Utlåtande i anledning av väckt motion om avlägsnande av vissa olikheter i fråga om rätt att på saluförda produkter avbilda stora riksvapnet.

Första lagutskottet har till behandling förehaft en i andra kammaren väckt till lagutskott hänvisad motion, nr 177, av herr *Larsson* i *Julita m. fl.* I motionen föreslås, »att riksdagen ville besluta att genom skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag till avlägsnande av de olikheter i fråga om rätt att på saluförda produkter avbilda stora riksvapnet, vilka uppkommit genom § 1, Lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar, jämte till denna lag fogade övergångsbestämmelser».

Beträffande de skäl som ligga till grund för motionärernas hemställan får utskottet hänvisa till motionen.

Gällande bestämmelser

Enligt *lagen den 23 mars 1934 om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar* är straff stadgat för den som i utövning av näringsverksamhet utan vederbörligt tillstånd å saluförda varor sätter märke, som honom veterligen utgöres av eller innehåller statsvapen, statsflagga eller annat statselement, statlig kontroll- eller garantibeteckning för varor av samma eller liknande slag som det, för vilket märket av honom brukas, annan beteckning, vilken såsom hänsyftande på svenska staten ger märket en officiell karaktär, eller svenskt kommunalt vapen. Samma gäller om i näringsverksamhet sådant märke anbringas å kärl eller omslag, vari varorna förvaras, eller för kännetecknande av varor utan tillstånd brukas å anslag, skylt eller därmed jämförlig anordning eller i annons, cirkulär, prospekt, pris-kurant, bruksanvisning eller annan affärshandling. Straff drabbar även den som i utövning av näringsverksamhet till riket inför, saluför eller eljest tillhandahåller varor, vilka honom veterligen äro enligt vad nu sagts olagligen märkta. Straffet utgör dagsböter, där ej gärningen enligt annat lagrum är belagd med strängare straff. På samma sätt straffas den som eljest utan vederbörligt tillstånd i handelsändamål brukar märke, vilket honom veterligen utgöres av eller innehåller statsvapen. Vad sålunda stadgats om vapen och andra officiella beteckningar gäller även i fråga om beteckningar som förete sådan likhet med dessa, att förväxling lätt kan äga rum. Förseelse mot lagen åtalas av allmän åklagare.

Å märke, som före lagens utfärdande brukades av näringsidkare, är lagen enligt promulgationsbestämmelserna till denna tillämplig endast om i märket ingår schweiziska statsvapnet eller därmed lätt förväxlingsbar beteckning (dock att sådant märke, om det börjat användas före den 8 maj 1931, fick användas till den 1 januari 1936) eller om märket innehåller annat statsvapen än det schweiziska, statsflagga eller därmed lätt förväxlingsbar beteckning och börjat användas först efter den 6 november 1925 (dock att sådant märke fortfarande fick brukas till den 1 januari 1938).

Den nämnda lagen bör ses i sammanhang med stadgandet i 4 § 3) *lagen den 5 juli 1884 om skydd för varumärken*. Enligt detta lagrum, som erhöll sin nuvarande lydelse genom lag den 23 mars 1934, må varumärke ej registreras, om däri utan vederbörligt tillstånd intagits statsvapen, statsflagga eller annat statseblem, statlig kontroll- eller garantibeteckning för varor av samma eller liknande slag som de, vilka rätten till varumärket skulle komma att omfatta, annan beteckning, vilken såsom hänsyftande på svenska staten ger märket en officiell karaktär, svenskt kommunalt vapen eller och beteckning, som lätt kan förväxlas med de nu omförmälda. I 10 § första stycket varumärkeslagen stadgas vidare bl. a., att om Konungen på därom gjord anmälan finner, att varumärke på grund av 4 § 3 mom. ej bort registreras, detsamma skall ur registret avföras.

Beträffande möjligheterna att upphäva äldre registrering med stöd av 4 § 3 mom. och 10 § varumärkeslagen stadgas i promulgationsbestämmelse till 1934 års ändring av förstnämnda lagrum att, såvitt angår varumärke som före lagändringens ikraftträdande registrerats i överensstämmelse med äldre föreskrifter, bestämmelserna i 4 § 3 mom. och 10 § ej utgöra grund för registreringens avförande eller upphävande. Har varumärke, däri utan vederbörligt tillstånd intagits statsflagga eller beteckning, som lätt kan förväxlas därmed, registrerats först efter den 6 november 1925, kan emellertid efter utgången av år 1937 förordnande meddelas om varumärkets avförande.

I *kungl. kungörelsen den 7 juni 1934 angående ordningen för sökande av tillstånd att använda vissa svenska officiella beteckningar i varumärke m. m.* ges bestämmelser om ansökningsförfarandet, då någon beträffande svensk officiell beteckning vill erhålla sådant särskilt tillstånd som erfordras enligt ovannämnda lagrum. Sådan ansökan skall göras hos Kungl. Maj:t, där fråga är om statsvapen, statsflagga eller annat statseblem, statlig kontroll- eller garantibeteckning, annan beteckning, vilken såsom hänsyftande på svenska staten ger ett märke en officiell karaktär, landskaps-, läns-, härads- eller därmed jämförligt vapen eller beteckning, som lätt kan förväxlas med de nu omförmälda. Är fråga om annat kommunalt vapen än nu nämnda eller med sådant vapen förväxlingsbar beteckning göres ansökan hos vederbörande kommun eller den kommunala myndighet som kommunen bestämmer. Ansökning skall innehålla sökandens namn eller firma, yrke och postadress samt tydlig beskrivning av det märke som ansökningen avser, så ock uppgift å de varuslag, för vilka märket skall användas eller de förhållanden, under

vilka det skall i handelsändamål begagnas annorledes än såsom varumärke ävensom de särskilda skäl som enligt sökandens förmenande tala för bifall till framställningen. Avbildning av märket skall bifogas ansökningen. I vissa fall höres riksarkivets heraldiska sektion över ansökning.

Historik

Under år 1885 tillträdde Sverige den internationella Pariskonventionen den 20 mars 1883 för skydd av den industriella äganderätten. Enligt denna konvention bilda de kontraherande länderna en union för skydd av den industriella äganderätten, varmed förstås rättsreglerna om patent, nyttighetsmodeller, prydnadsmonster, varumärken, firma samt ursprungsbeteckningar ävensom undertryckande av illojal konkurrens. I enlighet härmed iaktogs vid tillkomsten av förordningen den 16 maj 1884 angående patent, lagen den 5 juli 1884 om skydd för varumärken och lagen den 10 juli 1899 om skydd för vissa mönster och modeller, att dessa författningar blevo i överensstämmelse med 1883 års konvention. Denna har efter sin tillkomst vid flera tillfällen reviderats bl. a. vid en konferens i Haag år 1925, vid vilken även en svensk delegation var närvarande och för Sveriges räkning undertecknade den reviderade konventionstexten. I den sålunda vid Haagkonferensen antagna nya lydelsen av Pariskonventionen intogs en ny artikel i konventionen rörande användning såsom varumärke av vissa officiella beteckningar i unionsländerna.

Enligt första stycket i denna artikel (6 ter) överenskommo de kontraherande länderna att, när vederbörligt tillstånd icke lämnats, vägra eller förklara ogiltig registrering samt medelst lämpliga åtgärder ingripa mot användande såsom fabriks- eller handelsmärken eller såsom delar av sådana av de kontraherande ländernas vapen, flaggor och andra statsemlen, av dessa länder antagna officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar ävensom allt som ur heraldisk synpunkt utgör efterbildning därav. I fråga om notoriskt kända statsemlen skulle enligt femte stycket i artikeln de nämnda åtgärderna äga tillämpning endast å varumärken som registrerats efter undertecknandet av Haagkonventionen (den 6 november 1925).

För att möjliggöra Sveriges anslutning till de på Haagkonferensen beslutade ändringarna i Pariskonventionen nödvändiggjordes vissa lagstiftningsåtgärder på det industriella rättsskyddets område. Förslag till erforderliga lagändringar framlades i ett den 23 november 1932 avlämnat sakkunnigbetänkande. I enlighet med den reviderade konventionstexten föreslogs sådan ändring av 4 § 3 mom. varumärkeslagen, att utan vederbörligt tillstånd vapen, flaggor och andra statsemlen ej fingo registreras såsom varumärken. Beträffande det föreslagna stadgandets tillämpning å tidigare registrerade varumärken anförde den sakkunnige:

Möjlighet att avföra vunen registrering föreligger enligt 10 § första stycket, när registrering enligt 4 § 3) icke bort ske. Dock bör denna möjlighet

i princip medgivnas blott för fall, då registreringen enligt den vid beslutets fattande gällande lagstiftningen icke bort företagas. Huvudregeln i fråga om varumärken, som registrerats före lagändringens ikraftträdande, blir med tillämpning härav, att registreringen endast kan upphävas, om så kunnat ske enligt de äldre bestämmelserna. Emellertid nödgas konventionen till att giva de nya reglerna en viss begränsad retroaktiv verkan. De skola nämligen i fråga om notoriskt kända statseblem tillämpas beträffande alla varumärken, som registrerats efter den 6 november 1925, den dag konventionen undertecknades. Vad som menas med notoriskt kända statseblem är ganska oklart. Man torde dock ej vara nödsakad att till denna kategori hänföra mer än statsvapen och statsflaggor. Då redan de nuvarande föreskrifterna omfatta både in- och utländska statsvapen, behövs ingen särskild övergångsbestämmelse i fråga om dem. Den retroaktiva regeln kan därför begränsas till att avse endast statsflaggor. I enlighet härmed har också sista stycket i övergångsbestämmelserna till lagen om ändring i varumärkeslagen avfattats. Sådana märken, som retroaktivt förbjudas, böra emellertid — såsom vid de nordiska konferenserna framhållits — få användas under viss respittid efter lagens ikraftträdande; sådan respittid föreslås här till den 1 januari 1938, således fyra år sex månader från lagens till den 1 juli 1933 beräknade ikraftträdande.

Samtidigt fann den sakkunnige nödvändigt att genom särskild lagstiftning inskrida mot användande av de i konventionen avsedda beteckningarna: statsvapen, statsflaggor och andra statseblem samt officiella kontroll- och garantibeteckningar. I betänkandet redogjordes för vissa i svensk rätt tidigare gällande bestämmelser på detta område. Bl. a. framhölls, att enligt lagen den 2 juni 1911 om skydd för vissa internationella sjukvårdsbeteckningar skydd åtnjöts såväl för märke bestående av rött kors å vit botten (röda korset) som för märke bestående av vitt kors å röd botten (schweiziska statsvapnet). Det sålunda upprätthållna skyddet för det schweiziska statsvapnet hade åstadkommits därigenom att genom lag den 8 maj 1931 gjorts särskilt tillägg härom till 1911 års lag. Samtidigt därmed hade i övergångsbestämmelse till 1931 års lag föreskrivits, att utan hinder av det nya tillägget varumärke, som redan före lagens utfärdande börjat begagnas, skulle få användas under en viss respittid, som sattes till den 1 januari 1936.

Beträffande behovet av att tillskapa en särskild sammanfattande lagstiftning på området anfördes i betänkandet bl. a. följande:

Det skulle kunna ifrågasättas att, i stället för att upptaga förevarande bestämmelser i en särskild lag, inrycka desamma i varumärkeslagen. Att så emellertid ej skett beror därpå, att det syntes oegentligt att giva dessa bestämmelser i en lag, som enligt sin rubrik handlar om *skydd för* varumärken. Härtill kommer, att den särskilda konventionsbestämmelsen om statsvapen i nionde stycket av artikel 6 ter kräver förbud mot även annat användande än såsom varumärke. Det för uppfyllande av konventionen i denna del erforderliga nya stadgandet i svensk rätt kan därför icke gärna intagas i varumärkeslagen, men det bör å andra sidan givas i samband med ifrågavarande bestämmelser i övrigt.

Den nyssnämnda speciella konventionsregeln angående statsvapen förbjuder, med nedan angivna restriktion, begagnande av sådana vapen utan vederbörligt tillstånd »i handeln» (*dans le commerce*). I förslaget användes

efter förebild från 1 § andra stycket lagen om skydd för vissa internationella sjukvårdsbeteckningar enligt dess lydelse efter 1931 års lagändring ävensom 2 § samma lag det likvärdiga uttrycket »i handelsändamål». Enligt konventionen kan förbudet begränsas till fall, då användandet är ägnat att vilseleda angående varors ursprung. Man torde dock icke böra göra en sådan restriktion. Allt obefogat användande i handelsändamål av statsvapen är osunt och bör förhindras. Den svenska rätten innehåller ju för övrigt redan i fråga om det schweiziska statsvapnet ett generellt förbud mot användande i handelsändamål.

Det 1931 i 1911 års lag om skydd för vissa internationella sjukvårdsbeteckningar införda stadgandet om schweiziska statsvapnet bör upphävas. Det kan icke vara lämpligt att låta en särbestämmelse för ett enda statsvapen fortbestå vid sidan av den nya lagen. Visserligen är enligt denna straffsatsen en annan än i 1911 års lag, varjämte den förra lagen för straffbarhet uttryckligen förutsätter viss subjektiv skuld hos gärningsmannen. Men dessa skiljaktigheter synas icke vara av större betydelse.

Om behovet av särskilda övergångsbestämmelser anfördes:

Av stor vikt är frågan, om och i vilken utsträckning den nya lagen bör tillämpas beträffande märken, som börjat användas före dess ikraftträdande. Åtskilligt kunde tala för att här, särskilt om vunen registrering ej kan åberopas, göra de nya bestämmelserna för alla fall tillämpliga även på äldre märken, dock under medgivande av viss respittid. Emellertid skulle ett generellt tillämpande av den nya lagen på äldre märken nog innebära alltför starka ingrepp i bestående förhållanden. Dock föreslås — med hänsyn till innehållet i femte stycket av artikel 6 ter samt den ovan i fråga om registrerade varumärken därutinnan intagna ståndpunkt — att lagen göres tillämplig å märken, innehållande statsflaggor (här jämväl statsvapen), såframt de börjat användas först efter den 6 november 1925. Nödig respittid bör emellertid även här lämnas till den 1 januari 1938. I ändamål att förebygga antagande i ond tro av märken, som förbjudas först genom den nya lagen, under tiden mellan dennas utfärdande och dess ikraftträdande föreslås vidare, att lagen göres tillämplig å märken av ifrågavarande slag, som börja användas först efter lagens utfärdande. Vad angår schweiziska statsvapnet, hava enahanda övergångsbestämmelser föreslagits som de i ovan nämnda lag den 8 maj 1931 rörande skydd för sagda vapen upptagna.

I proposition till 1934 års riksdag framlades på nu berörda sakkunnigutlåtande grundade förslag till lagändringar. Bl. a. föreslogs att 4 § 3 mom. varumärkeslagen skulle erhålla ny avfattning, enligt vilken registrering av varumärke skulle vägras, om däri utan tillstånd intagits sådana emblem och beteckningar, som omnämnas i lagrummet enligt dess nuvarande lydelse. Beträffande ikraftträdandet av de utvidgade registreringsförbuden i 4 § 3 mom. uttalades i de föreslagna övergångsbestämmelserna såsom huvudregel, att dessa ej finge föranleda upphävande jämlikt 10 § varumärkeslagen av registreringar, som vunnits före lagändringens ikraftträdande. Härefter anförde föredragande departementschefen:

Emellertid har i fråga om de officiella beteckningarna ett undantag måst göras från denna regel, vilket beror på femte stycket av artikel 6 ter i konventionen. Där stadgas, att bestämmelserna i artikelns första stycke skola beträffande notoriskt kända statsemblem äga tillämpning å alla varumär-

ken, som registrerats efter undertecknandet av Haagkonventionen, den 6 november 1925.

En viss retroaktiv verkan är alltså ofrånkomlig. Men undantagsbestämelsen synes böra begränsas så snävt som möjligt. Härvid har jag funnit mig kunna biträda den sakkunniges förslag, dock med viss redaktionell jämkning. Till kategorien notoriskt kända statsemblem hänföras alltså endast statsvapen och statsflaggor, varigenom — då redan det nuvarande registreringsförbudet i 4 § 3 mom. avser både in- och utländska statsvapen — den retroaktiva regeln endast behöver omfatta statsflaggorna. För de varumärken, som falla under denna regel, medges viss respittid, nämligen till utgången av år 1937. Denna tid torde oberoende av den förskjutna tidpunkten för lagens ikraftträdande böra bibehållas.

Samtidigt föreslogs i propositionen införande av en särskild lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar. Beträffande den föreslagna lagens tillämplighet å äldre märken anmärktes i propositionen, att riksheraldikerämbetet i avgivet remissyttrande icke funnit sakkunnigförslaget kunna godtagas i denna del. Ämbetet hade funnit det betänkligt att giva äldre innehavare av oriktiga varumärken ett så stort skydd, att dessa personer för all framtid kunde använda sina märken till skada för sina konkurrenter. Enligt ämbetets åsikt vore det högeligen önskvärt, att det fastställdes en viss tidrymd, efter vilken även äldre varumärken av här avsett slag bleve otillättna.

Departementschefen anförde i förevarande fråga:

Efter övervägande av här berörda fråga har jag stannat vid att biträda den sakkunniges förslag. Även detta innebär en viss, ehuru begränsad, tillämplighet å äldre märken; härför skall jag strax närmare redogöra. Framhållas må, att fullmäktige i järnkontoret synas hava betänkligheter redan mot denna undantagsbestämmelse i förslaget. Om lagen i större utsträckning komme att avse även sådana märken, som tagits i bruk före dess utfärdande, skulle den sannolikt medföra olägenheter för åtskilliga näringsidkare.

Från huvudregeln göras två undantag. Av dessa är det första hämtat från övergångsbestämmelsen till den lag, varigenom skyddet för schweiziska statsvapnet infördes i 1911 års lag om skydd för vissa internationella sjukvårdsbeteckningar. Det andra är i huvudsak utformat i analogi med den sista av övergångsbestämmelserna till den föreslagna lagen om ändring i varumärkeslagen, dock att här jämte statsflaggor upptagits statsvapen. Jag hänvisar därför till vad jag anförat rörande sistnämnda övergångsbestämmelse samt till betänkandet.

På hemställan av första lagutskottet (utlåtande nr 18) bifölles propositionen av riksdagen.

Beträffande den senare rättsutvecklingen på förevarande område må nämnas, att 1943 års riksdag på hemställan av första lagutskottet (utlåtande nr 33) begärde utredning rörande en allmän revision av varumärkes- och firmalagstiftningen och vad därmed äger samband. En sådan utredning har av Kungl. Maj:t tillkallats år 1949 och denna beräknar, enligt vad som uppgives i årets riksdagsberättelse, kunna under år 1956 avlämna betänkande

med förslag till ny varumärkeslag. Enligt vad utskottet inhämtat kommer utredningen därvid att upptaga även de av motionärerna berörda spörsmålen.

Yttranden

Utskottet har i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver inhämtat yttranden över motionen från statens heraldiska nämnd, kommerskollegium samt patent- och registreringsverket. Därjämte har utskottet berett Sveriges industriförbund och Stockholms handelskammare tillfälle att yttra sig över motionen.

Patent- och registreringsverket samt *kommerskollegium*, vilket vid sitt remissvar fogat inhämtade yttranden från skilda handelskammare, ha i sina yttranden huvudsakligen inskränkt sig till att erinra om att varumärkes- och firmautredningen komme att upptaga även i motionen upptagna frågor och ha med hänsyn härtill uttalat, att motionen icke syntes böra föranleda någon riksdagens åtgärd.

Även *statens heraldiska nämnd* har med hänvisning till den pågående varumärkesutredningen förklarat, att några åtgärder från riksdagens sida i anledning av motionen icke syntes påkallade. Nämnden har vidare gjort en undersökning av Kungl. Maj:ts praxis vid prövning av ansökningar om att få i kommersiellt ändamål använda svenska officiella beteckningar. Denna praxis har av nämnden betecknats som liberal såvitt avser landskaps-, läns-, härads- eller därmed jämförligt vapen, medan tillämpningen i övrigt befunnits mer återhållsam och särskilt restriktiv i fråga om riksvapnen, framför allt det stora riksvapnet. I följd härav ha — framhåller nämnden vidare — de med övergångsbestämmelserna sammanhängande problemen kommit att tydligast framträda beträffande det stora riksvapnet. Vad angår behovet av en översyn finner nämnden, att det ur den heraldiska myndighetens synpunkt vore en fördel att erhålla en överblick över de icke registrerade märken som användas med stöd av övergångsbestämmelserna, vilket skulle kunna ske genom en form av anmälningsplikt, och att det vore önskvärt, att lagen underkastades en översyn, då den i vissa avseenden visat sig svår-tolkad.

Även *Sveriges industriförbund* och *Stockholms handelskammare* erinra om varumärkesutredningen, och industriförbundet finner önskvärt, att de i motionen väckta frågorna övervägas inom denna. Förbundet anför vidare:

Enligt vad Industriförbundet har sig bekant är det framför allt några företag inom metallmanufakturbranschen som i kraft av den i motionen omnämnda lagen den 23 mars 1934 äga utan särskilt tillstånd använda stora riksvapnet på saluförda varor, t. ex. fickknivar, broscher o. d. Ätminstone ett par av ifrågavarande företag använda stora riksvapnet på detta sätt sedan ett 60-tal år tillbaka. Försäljningen av produkter försedda med detta vapen har i dessa fall uppgivits representera en mycket betydande andel — i ett fall mer än två tredjedelar — av företagets totala tillverkning. Till stor

del synes försäljningen gå till besökande utländska turister eller eljest på export.

Då de ifrågavarande företagen äro kända för kvalitetsvaror och därjämte under lång tid haft laglig rätt att anbringa stora riksvapnet på sina produkter, synes det Förbundet icke böra ifrågakomma att denna rätt numera skulle frångåas dem. En sådan åtgärd skulle antagligen för övrigt leda till att försäljningen av ifrågavarande företags produkter, särskilt på export, bleve lidande utan att det för den skull bleve en i motsvarande mån ökad försäljning för andra svenska tillverkare i dessa branscher.

Å andra sidan är det förståeligt, om andra firmor också vilja komma i åtnjutande av den goodwill, som stora riksvapnets anbringande på deras produkter kan förläna dem. Enligt vad Förbundet inhämtat har tillstånd att anbringa detta vapen enligt 1934 års lag endast i relativt få fall meddelats; i fråga om lilla riksvapnet har däremot tillstånd lämnats i betydligt större utsträckning. Huruvida denna tillståndsgivning varit onödigt restriktiv, därom kan Förbundet icke uttala någon uppfattning. Enär tillståndsärenden av detta slag torde böra prövas bl. a. med hänsyn till sökandens renommé såsom tillverkare, kan naturligen prövningen i vissa fall bli besvärlig. Än svårare torde det vara för myndigheterna att bilda sig en uppfattning om, huruvida önskvärd kvalitet upprätthålles på riksvapenmärkta artiklar. Att så kommer att ske är naturligen ett starkt intresse icke blott ur allmän synpunkt utan även för de ansvarskännande tillverkare, som fått lov att begagna riksvapnet. Däremot är det svårt att utan närmare undersökning avgöra, i vilken utsträckning och på vad sätt dylik kvalitetskontroll bör anordnas.

Utskottet

Enligt lagen den 23 mars 1934 om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar må i utövning av näringsverksamhet ej såsom varumärke begagnas märke, som innehåller vissa statliga emblem eller beteckningar eller svenskt kommunalt vapen. Denna lag — liksom det ovan berörda motsvarande stadgandet i varumärkeslagen — erhöi vid tillkomsten därav år 1934 viss retroaktiv giltighet. Den internationella konvention av år 1925 som föranledde lagstiftningen avsåg nämligen att förhindra de statliga emblemens användande i varumärken som registrerats efter konventionens tillkomst. Emellertid utsträcktes den retroaktiva giltigheten av den svenska lagstiftningen ej längre än vad som sålunda enligt konventionen förutsattes eller till den 6 november 1925, då den reviderade konventionstexten under-tecknades. Företag, som redan före denna tidpunkt begagnade statliga emblem för handelsändamål, äro därför alltjämt oförhindrade att göra detta, medan andra företag för att kunna använda samma emblem äro beroende av särskilt tillstånd. Vid sådan tillståndsprövning lär, åtminstone i fråga om begagnande av riksvapnet, iakttagas stor återhållsamhet. Den sålunda upprätthållna skillnaden mellan olika företag finna motionärerna stötande och påkalla åtgärder för att härvidlag åstadkomma jämställdhet inom näringslivet.

Av den ovan lämnade redogörelsen framgår, att varumärkesutredningen upptagit även ifrågavarande lagstiftning till övervägande och kan väntas framlägga förslag till ändringar däri. Med hänsyn härtill synes någon åtgärd från riksdagens sida nu ej böra ifrågakomma.

Med åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att förevarande motion, II: 177, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 15 mars 1956

På första lagutskottets vägnar:

OLOV RYLANDER

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Ahlkvist, Branting, Per Olofsson, fru Sjöström-Bengtsson, herrar Magnusson, Theodor Johansson och Alexanderson;

från andra kammaren: herrar Rylander, Landgren, fröken Öberg, herrar Gezelius, Gustafsson i Borås, Onsjö, Ekström och Jacobsson i Sala.